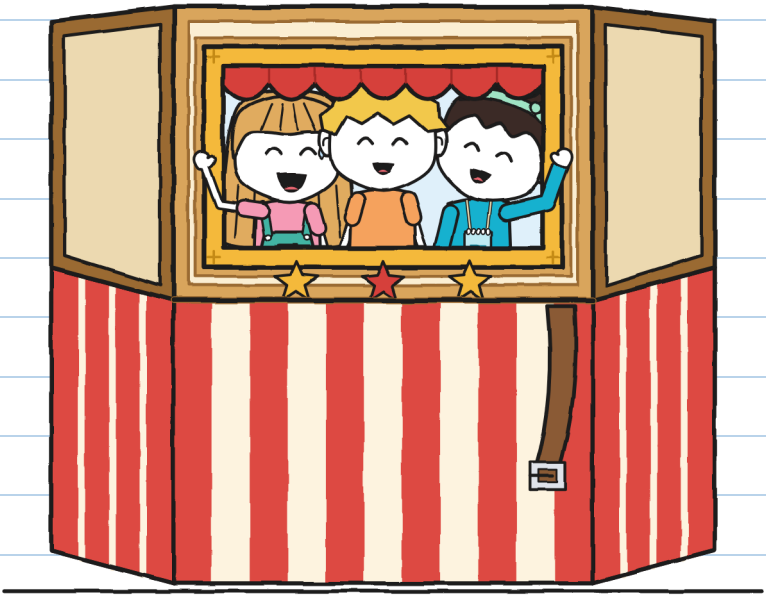
LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

LinguAula

(caietul lui Guni)

MĂRIME M
Nivel mediu · 9+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

Text și ilustrații: LinguAula

MĂRIME M · Nivel mediu · 9+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Cartea a șasea din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă", „A nu se deschide înainte de tunet", „Returnat, te rog", „Aici nu, Fărâmiță!" și „Un tort pentru doi".

LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

În trei. Eu îmi aleg mânerul. —J.

Împărțit. Încăpem. –J.

Dacă îl găsești, înapoiază-l pliat.

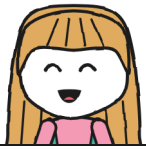
DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste. Dragonii adevărați nu există. Pachetele nu se întorc zburând. Pentru un transport adevărat, vezi pagina 76. –J.

CINE E CINE

Guni. Măsoară în centimetri. Săptămâna asta mai numără și altceva.

Julita. Știe drumul. Să-l explice e altă poveste.

Noa. Prietena Julitei de mai demult. Măsoară în pași: îi poartă mereu cu ea.

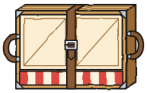
Irene. Conduce atelierul de teatru. Nu spune pe unde: spune „stop”.

Toni. De la FULGER și de la magazin. Cronometrează și nu comentează. Aproape.

Mara. Împrumută pachetul. Cutia nu și-o lasă din mână.

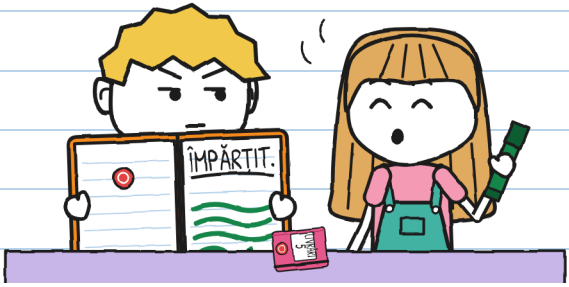
Nr. 6. Un teatru care încape într-o cutie. Dacă nimeni nu ține cureaua, se deschide unde vrea.

R. Expeditor. De data asta a lăsat o linie într-un inventar.

CAIET DE LIVRĂRI 6
de Guni

ÎMPĂRȚIT.

Caietul 5 s-a terminat cu două ace pe cadranul unui ceas. Ăsta e portocaliu, ca o mandarină. Are și el ștampila magazinului.

Pe prima pagină am scris un singur cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

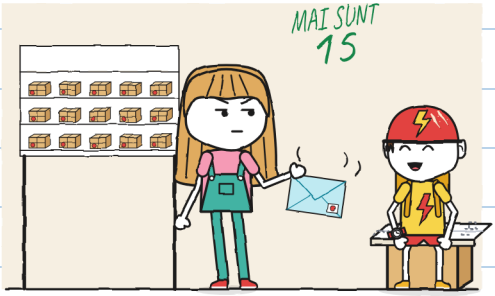
Am împărțit prima pagină cu scrisul meu. –J.

CAPITOLUL 1

De ce e nevoie de trei?

Luni, la ieșirea de la școală, Julita mă aștepta la tejghea cu un plic în mână. Nu era nici verde, nici albastru. Era turcoaz și era închis.

— L-a adus poștașul. Scrie „Magazinului Livrări Imposibile”. Stau de ceva vreme fără să-l deschid.
— De cât timp?
— Douăzeci și opt de minute, a spus Toni din cutia lui, uitându-se la ceas. Record de cartier.

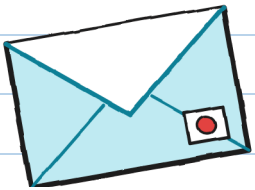

Nu era al meu. Plicurile care nu sunt ale mele cântăresc de trei ori mai mult. —J.

Mara l-a deschis cu o unghie.

Sunt Irene, responsabila atelierului de teatru de la centrul de cartier.
Actualizând inventarul, am găsit o linie:
„Teatrin pliabil: de primit".
Îl aveți dumneavoastră?
Sâmbătă 31 e gimcana cartierului.
Dacă teatrinul ajunge pliat în curtea noastră,
adus de o echipă de trei, îl semnez chiar acolo.
În echipa Noei e loc pentru trei și, deocamdată, e doar ea.

Julita: sunt eu! Acum fac teatru.
Adu pe cineva care se pricepe la pachete. –Noa

„Cineva care se pricepe la pachete". Ăla eram eu. La „pachete" mi-a plăcut. La „cineva", mai puțin.

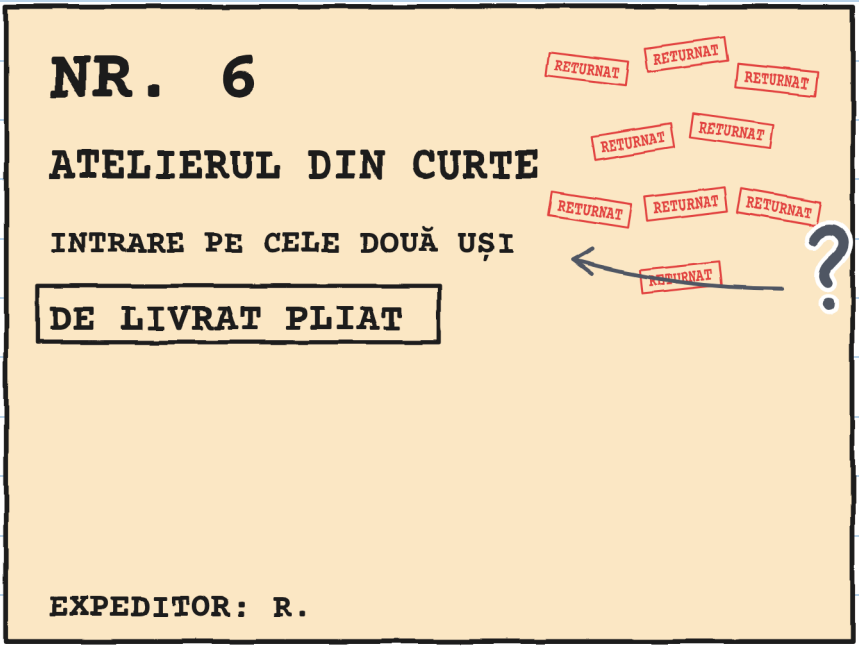
La cinci au sosit Irene și Noa. Irene avea un dosar, o vestă plină de buzunare și un fluier atârnat la gât. Noa avea un carnet atârnat de un șnur și un creion turcoaz după ureche.

Julita și Noa s-au îmbrățișat atât de mult, că am avut timp să măsor: unsprezece secunde. Eu am rămas deoparte, cu caietul. Un caiet servește și la asta: să ai ceva în mâini.

— Ăsta e Guni, a spus Julita. Se pricepe la pachete.
— Salut, Guni care se pricepe la pachete, a spus Noa. Și mi-a notat numele în carnet.

Mara s-a urcat pe taburetul albastru și a coborât de pe raftul ei cutia nr. 6. O cutie la fel ca toate.

— Nouă ștampile, a spus Julita.
— „Cele două uși”, a citit Noa. Care două uși?

Irene nu știa. Mara, nici ea. Eu am notat asta cu un semn de întrebare.

— L-am dus de nouă ori, a spus Mara. Luni îmi deschidea ușa grupul de croitorie. Miercuri, corul. Vineri, șahul. „Atelierul? Nu e aici.” Nimeni nu semna pentru un atelier.

— Teatrul repetă în curte, a spus Irene. Iar în curte nu e sonerie.

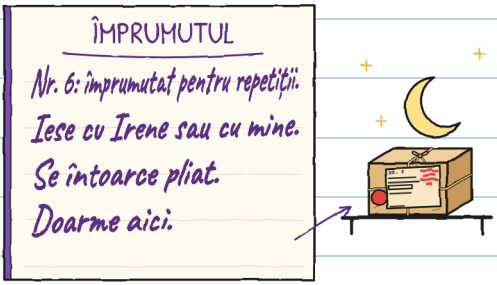
Irene a deschis dosarul și i-a arătat Marei o foaie cu o ștampilă a centrului.

— Acum atelierul e în registru: „Atelier de teatru. Responsabilă: Irene”. Pentru un atelier, acum semnează cineva.

— Acum că există cine semnează, de ce nu-l duce Mara în cutia ei, ca suportul Eliei? a întrebat Julita.
— În cutia mea l-am dus de nouă ori, a spus Mara. Acum condițiile le pune cel care primește pachetul.
— Un teatrin pliabil e făcut ca să fie dus prin piețe, a spus Irene. Trebuie să văd că ai mei pot cu el pe stradă. Dacă nu pot, nu-mi folosește. Și nu semnez ce nu-mi folosește.

— Asta am mai auzit-o într-o brutărie, a spus Mara. Și și-a notat condițiile în registrul ei. Eticheta rămâne în cutie, iar cutia, la Mara.

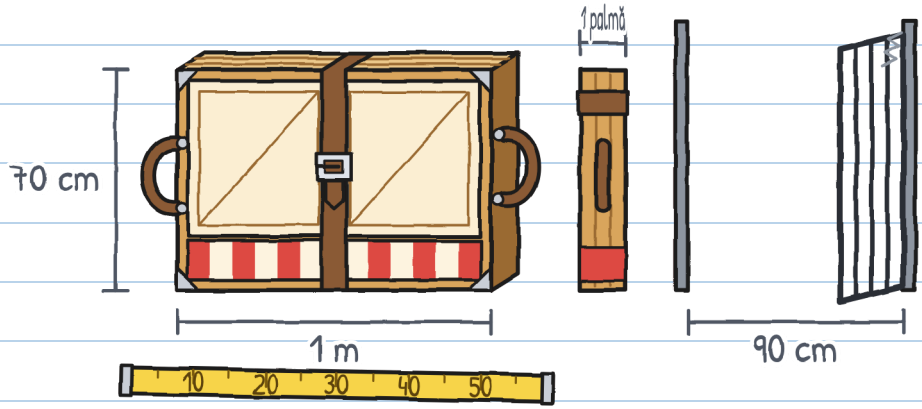

Dacă doarme pe raftul lui, în zori n-are unde să se întoarcă. Rămâne la nouă ștampile. Am întrebat. —J.

Marți am mers în curtea centrului de cartier. De pe trotuar se intră printr-o poartă de fier care se închide singură.

Mara a pus cutia pe jos și a scos capacul. Ieșind din cutie, teatrinul a crescut, ca suportul Eliei. Eu nu mă mai sperii: scot ruleta.

MĂSURI NR. 6

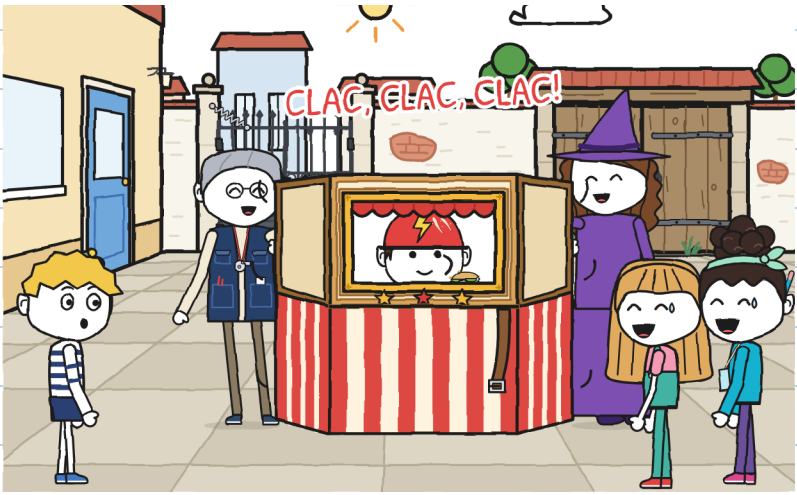

Pe cant, încăpea prin poartă. Asta era partea ușoară.

Înainte de orice, Irene a vrut să vadă dacă e întreg. A desfăcut cureaua și a răsucit balotul pliat. Panourile s-au deschis singure, de greutatea lor: clac, clac, clac. Era o scenă cu trei pereți, o cortină scurtă și o fereastră cu ramă în panoul din spate.

Pe fereastra teatrinului se vedea Toni, care trecea cu un sandviș. Avea gura plină. N-a putut să salute.

— E întreg, a spus Irene. Regula atelierului: mâinile, pe mânere. Pe balamale, niciodată. Iar la întoarceri, cineva ține cureaua.

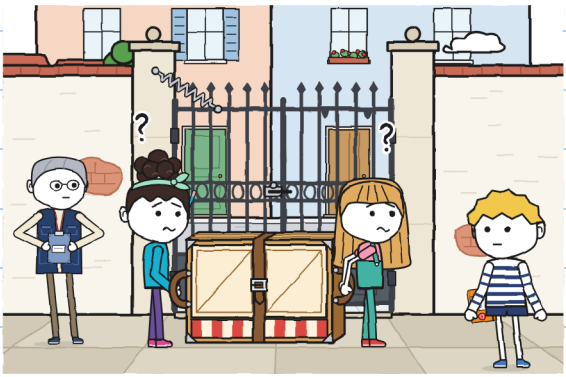
Irene și Mara l-au pliat și au prins cureaua în cataramă.

— Încercăm noi, a spus Julita. Noa era deja la celălalt mâner.

Au numărat până la trei și l-au ridicat. Puteau. Au făcut un tur al curții. Au ajuns la poartă. Poarta era închisă.

Julita s-a uitat la ea. Noa s-a uitat la ea. Aveau patru mâini, toate ocupate.

Eu eram la doi metri, cu mâinile libere și un caiet.

Am ținut poarta cu spatele. Au trecut. Irene a notat ceva în dosar.

După-amiaza aceea am inventat aparatul acestui caiet.

MĂSURĂTORUL DE TREI

cine face ce pe fiecare tronson

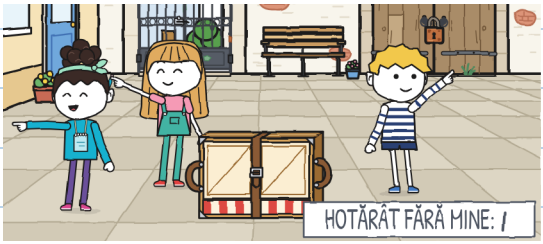
	A CĂRA 	A ORIENTA 	A FACE LOC
curtea, prima încercare	Julita și Noa	Julita și Noa	
curtea, a doua încercare	Julita și Noa	Julita și Noa	Guni

Două nume repetate și o căsuță goală: nu se poate trece. Cu căsuța plină, da.

Și am notat altceva, mai mic: „O poartă o poate ține și o piatră”.

Mai trebuia să înțelegem eticheta.
— Cele două uși sunt cele două canaturi ale porții, a spus Julita.
— Trebuie să le deschidem pe amândouă, a spus Noa.
— Putem măsura întâi zidul pe din afară, am spus eu.
Am arătat toți trei deodată. Julita, poarta. Noa, sala atelierului. Eu, strada.
— Mai târziu, au spus amândouă.

Am mers singur. Am ocolit zidul și am găsit ceva. Când m-am întors, râdeau de ceva de pe vremea când eu încă nu eram în cartier. Am deschis gura.
— S-a hotărât deja, Guni, a spus Julita. Sunt cele două canaturi.
Am închis gura. Și caietul.

Liniuța am văzut-o după două zile. Era a mea. —J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L au aceleași pagini și aceleași desene. XL e un roman. Se schimbă doar felul în care e povestit.

MĂRIME XXS · PRE-A1
GUNI A SCRIS UN CUVÂNT ȘI A LĂSAT LOC. VEZI CUVÂNTUL „ÎMPĂRȚIT”?

MĂRIME XS · A1
Am scris un singur cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME S · A2
Pe prima pagină am scris un cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME M · B1
Pe prima pagină am scris un singur cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME L · B2
Pe prima pagină am scris un singur cuvânt și am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Fiecare în mărimea lui. Același teatrin. —J.

PENTRU FAMILII ȘI CADRE DIDACTICE

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com